

reportatge fotogràfic

Viure al marge

>> El sol despunta a la rectoria de Fitor. Silenci i paisatge.

Text i fotos > **RAFEL CASAS**, editor i escriptor

Qui no ha desitjat, en algun moment, fondre's en la inexistència? Jo, per exemple, cada dia d'aquest món (potser en soc un cas extrem). Tampoc us proposo un salt temporal al 2000 aC. No farem foc amb pedrenyal, ni ens vestirem amb les pells dels animals que cacem (duria el cul ben esgarrinxat, si depengués d'això). Només us suggereixo una situació hipotètica en la qual poguéssiu prescindir, en la mesura del possible, de la tecnologia i que se us en fotessin els corrents estilístics i les cotilles morals de la nostra societat actual. Deixar de dependre d'uns horaris imposats. Defugir la maternal (i aspra) carícia elèctrica i l'abraçada sufocant de les institucions. Saltar, com un hámster que ha confós les amfetamines del seu tenidor pel seu pin-

so, de la roda imparabile que ens mena a l'enxaiament programat. Illús? Potser sí, una mica. Sense illusions val més que amaguem el cap sota terra, com els estruços.

Provem amb la paraula *resistència*. Antigament (no fa tant), aquesta paraula, pronunciada, deixava un regust de fonoll i sal: *resistència*. Ara, segons a qui la dius, t'assenyala com un empestat. Ja Henry David Thoreau, davant l'imparable avanç de la industrialització salvatge de la seva època, va fugir a una cabana enmig del bosc i allà, durant dos anys, va escriure la magnífica *Walden*: «Vaig marxar a bosc perquè volia viure sol, deliberadament, per enfrontar-me als fets essencials de la vida i mirar d'aprendre el que volia ensenyar i no descobrir, al moment de morir, que no havia viscut». Si no l'heu

» La Laia i en Santi amb l'Ussi davant l'entrada de l'antiga rectoria de Fitor (Forallac), que han convertit en un punt d'avitallament per als caminants i ciclistes que transiten per les Gavarres marítimes.

llegit, creieu-me, no sabeu el que és la literatura amb majúscules. Els seus problemes i els seus objectius no eren gaire diferents dels nostres. Qui no ha somiat, tot llegint Robinson Crusoe, ser-ne el protagonista? La sensació de llibertat, el goig de decidir. La manca de projectes que no siguin els de l'estricta supervivència i els del simple plaer personal. I no. Anar de vacances una setmana del mes d'agost a un càmping de la Costa Brava no és «plaer personal», us ho juro i prometo. Només és un miratge. Com la caverna de Plató.

Avui dia, però, encara hi ha gent que mira de viure «al marge» de la societat. I ho poso entre cometes perquè és extremadament difícil deslletar-se de la mamella orwelliana. Jo en conec. No són bèsties antisocials,

ni assilvestrats mancats d'educació. Segurament us sorprendria el que saben i el que callen. Només són persones que han triat una opció més natural, sincera i lògica. Gent que s'ha estimat més les incomoditats de viure a bosc que una existència que, per a ells, no els duia enlloc. Em provoca una enveja coent la seva valentia i el seu compromís. Els admiro, no ho negaré. De la mateixa manera que admiro la perseverança del senglar per trobar aigua, la traça de l'ocell que aprofita el pèl d'aquest senglar per construir-se el niu i l'adaptació de la planta que neix dels excrements d'aquest ocell i acaba conquerint tot el prat. Hi ha opcions. Hi ha altres maneres. Però no tothom està preparat per fer el pas, per sort.

>> Escalfar l'habitatge a l'hivern depèn de la llenya dels boscos propers.

>> L'hort del Mas Gran (Cruïlles) va patir els efectes de la sequera de l'estiu.

>> En Santi, sempre disposat a mantenir una conversa amb els clients i, de tant en tant, a entonar alguna cançó amb la guitarra.

>> La venda de llenya és una de les activitats econòmiques que ocupen en Marc durant l'any. Les plaques solars proveeixen d'energia el mas.

>> L'entrada al Mas Gran de Cruilles.

>> L'Àlex amb els seus estimats i fidels rucs (www.rucsdelesgavarres.cat).

>> La Revetlla és una ruca experimentada, que acompanya sovint els passejants en els recorreguts per les Gavarres.

>> El Roquetal (Santa Cristina d'Aro), un antic casalot d'explotació forestal actualment restaurat en el qual viu l'Aleix, il·luminat amb espelmes i proveït d'aigua de la font propera.

>> Una cuina econòmica, una llar de foc, uns llums de parafina per veure-hi. L'Aleix no necessita res més.

>> *Amb la finestra oberta es pot gaudir del silenci. El contacte directe amb la natura ens remou la nostra part interior autèntica i ancestral.*